

CÖK.

számában
beküldték:
m testv.

ő.

rnnyánszky
nyára lel-
szüle, és a
re, épülé-
meknek, az
zó lányo-
gyermek-
e dr. Kiss
zeretnek
s negyed-
ly csekély
kiállításu
edelmével.
ben ez a
ró bácsi.

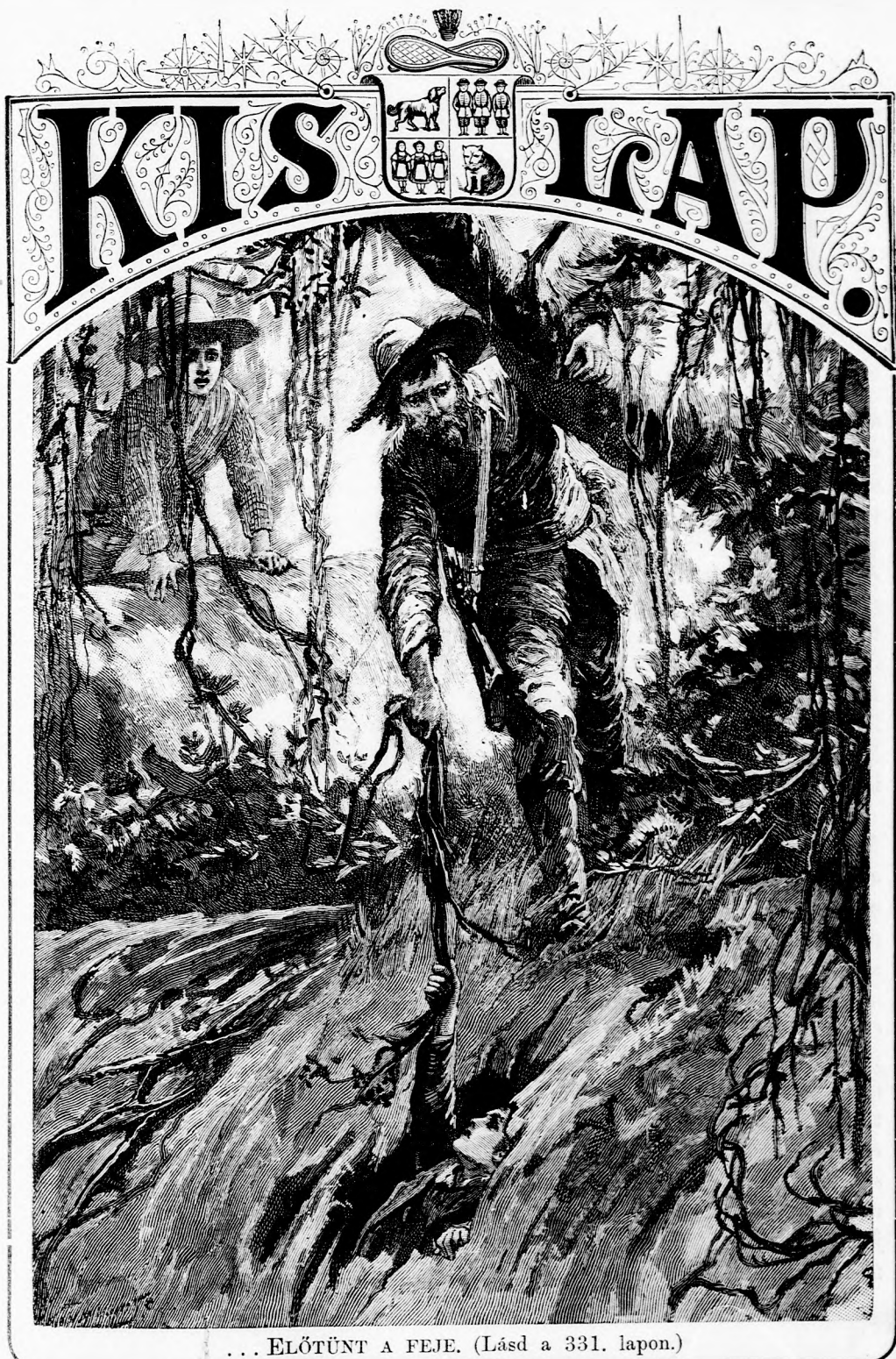
J.A.

gaz-e, hogy
ed, hogy ha-
mókáztak,
zt alaposan
le az ő ter-
am test-
jeivel már
gjelentek a
mégis dicső-
zzel a elmé-
olyanokat
Üdvözöllek
ay Dezső.
A 2-ik szá-
5 számban.

mely ösz-
gyes szívű
rmektelep-
től köszö-

Teleki Géza
elnök.

enaem-épület.
apesten.

... ELÖTÜNT A FEJE. (Lásd a 331. lapon.)

MINOTAURUS.

— Mese a görög hajdából. —

Irta Szidi néni.

(Vége.)

BBEN a perczen hallszott egy bömbölés, hasonlatos a vad bika ordításához. De olyan hang is vegyült közéje, mely az emberéhez hasonlított. Thezeusnak úgy tetszett, hogy egy-egy szót meg is ért belőle. De mivel még jó messze járt tőle, nem igen volt benne biztos.

— Ez a Minotaurus ásitása, suttogá Ariadne, erősen megfogva Thezeus kezét, míg a másik kezét dobogó szívére szorította. Kövesd ezt a hangot végig a labirinthus tekervényes utjain, és rá találsz. Megállj! Várj, és fogd ennek a selyem fonálnak ezt a végét; én tartom a másikat. Ha győztél, ez vissza vezet téged ide. Isten veled, Thezeus!

Az ifju bal kezébe fogta a selyem fonál végét, aranyos markolatu pallosát a másikba, és így lépett merészen a kitanulhatatlan utvesztőbe. Alig tett öt lépést, mikor már teljesen eltévesztette szem elől Ariadnét, s még öt lépés után már szédült a feje. De azért csak ment előre, majd alacsony bolthajtás alatt görnyedve, majd meg egész sor lépcsőfokot megmászva, keskeny szorosokon keresztül kúszva egy másikba. Itt felnyílik előtte egy ajtó, ott becsapódik előtte egy másik, míg csakugyan azt hitte, hogy keringenek vele a falak és magukkal sodorják. Közben hol emidébb, hol távolabb fel-felharsant a Minotaurus ordítása.

Thezeusnak bátor szive minden lépésnél keményebb lett.

Amint tovább haladt: a felhők eltakarták a holdvilágot. A labirinthus oly sötét lett, hogy Thezeus többé nem látta, merre jár. Azt hihette, hogy végkép el van veszve, ha néha-néha nem érzett volna gyenge rángatást. Ariadne húzta meg a selyem fonal másik végét. Erről tudta, hogy bizvást mehet előre, s hogy az a királyleány gyöngéd szive félti őt, de remél is.

Thezeus követte a hangot, mely mind vadabbá fokozódott, mentül közelebb érte, míg végre olyan borzalmas dörgéssé nevededett, hogy az ifju hős már minden kanyarulatnál azt várta: no most reá talál.

Végre egy tisztáson, kellős közepén a labirinthusnak, csakugyan meglátta az utálatos szörnyeteget.

Bizony rémitő volt arra ránézni. Csak a feje volt bikafej. Többi teste pénzes bőrű mint a kigyóé, s kegyetlenül nagy és pohos. Mégis, amint megfordult, mintha emberforma volt volna. Mikor teljes ropantságában fölegyenesedett, úgy bicegett a hátulsó két lábán, mint a kacsa. Furcsa is volt, iszonyú is. Thezeus keblében fölfortyant a méltó harag és utálat. Mégis úgy érezte, mintha egyuttal szánakoznék e szörnyetegen. Ott csörtetett föl-alá magányos ketreczében, ádázatos dühében szüntelen bögvé, mely bögvéből kétségbeesés is látszott kihangzani, sőt egyéb tagolt hangjait még meg is bírta érteni a szörnyetegnek. Thezeus egy ideig figyelemmel hallgatta és csakugyan megértette: panaszkodott a Minotaurus hogy éhes, hogy vadul gyűlöl minden-

kit, s hogy azon elevenen szeretné bekapni, felfalni az egész emberiséget.

Thezeus nézte, de egy szikrát sem ijedt meg tőle. Még ha husz bikafeje volna sem tántorodna vissza tőle s helyt állna neki. De bármily vitéz lelkű volt, azért mégis jól esett a szívének, hogy épp akkor könnyű rángatást érzett a selyem fonalon. Mintha ezzel szította volna Ariadne az ifjunak erejét, bátorságát, csak annál elszántabbnak érezte magát. Volt is szüksége rá, mert ebben a pillanatban Minotaurus hirtelen megfordult, és meglátván Thezeust, rögtön lehajtotta rengeteg bikaszarvait, hogy fölnyársalja velük az ifjut. Vadul ordított, beszélt is. Thezeus csak sejtette, mit akar mondani. Azt is inkább a mozdulataiból értette meg, mint a szavaiból.

— Hah! Nyomorult emberi lény!. (Ilyen formát jelenthetett a bömbölése.) Beléd szalajtom szarvaimat, keresztül döflek, megöklelek, felhajtlak a magasba és bekaplak, amire leérsz!

— Jer hát, próbáld meg!

Csak annyit mondott neki Theseus, többre nem tartotta érdemesnek. Sokkal nemesebb lelkű volt, semhogy ellenfelét durva beszéddel sértse.

Minden további szó nélkül. Thezeus és Minotaurus közt megkezdődött a legiszonyubb dulakodás.

Ki tudja, milyen lett volna ennek a vége, ha a szörnyeteg, mikor nyakra-főre neki rontott Thezeusnak, ezt épp egy hajszállal el nem téveszti és a kőfalban az egyik szarvát el nem törí. Erre akkorát ordított, hogy összedőlt bele

a labirinthusnak egy része. Kréta lakói azt hitték, hogy rettentő égi háború dühöng. Fájdalmában a szörnyeteg olyan furesa módon nyargalt körül a nagy tisztáson, hogy Thezeus később még sokat kaczagott rajta, ha nem is nevetett épp abban a pillanatban. Ezután a két ellenfél bátran állt egymással szembe és sokáig küzdött egyenlő erővel. Végre Minotaurus neki rohant Thezeusnak, beleütötte megmaradt fél szarvát a bal oldalába és leteperte. Azt hitte a szörnyeteg, hogy a hőst szíven érte az a dőfés. Nagyon szökkenett örömeiben, azután feltátotta undok száját, mint valami nagy kaput, hogy bekapja a királyfi szép fürtös fejét. De ekkorára Thezeus már megint talpra ugrott és elriasztotta a szörnyeteget. Kivonta pallosát, teljes erővel feléje suhintott és egy erős csapással úgy nyakon vágta, hogy a bika feje messzire elröpült, a teste pedig lomhán zuhant a földre s vére omlott, mintha egy nagy veres folyam volt volna.

Vége volt a harcznak.

E pillanatban kisütött a hold oly fényesen, oly ragyogón, mintha már örökre vége szakadt volna a világ minden bajának. Thezeus ismét rángást érzett a kezén. Letette a selyem fonalat, melyet az egész küzdelem alatt erősen fogott a bal kezében. Vágyott Ariadnéval közölni sikerét, követte a fonalat és kis idő múltán kiért a labirinthus kapujába.

— Megölted a szörnyet!?! kiáltá Ariadne, a bámulástól és örömtől kezét össze csapva.

— Meg én!... s neked köszönöm, jó Ariadne, mondá Thezeus, hogy győzelmesen térek vissza.

— Most gyorsan! Össze kell hívni társaidat! Aztán szálljatok hajóra még pítymallat előtt! szóló Ariadne. Mert ha reggel még itt vagytok, atyám véres boszút áll rajtatok a Minotaurus haláláért.

Felköltötték a foglyokat. Ezek azt hitték, hogy most kell indulniok a rút halálba. De mennyire csodálkoztak, mennyire ujongtak, midőn megértették Thezeusnak hősi tettét és hogy rögtön, még hajnal előtt elvitorlázhatnak haza, vissza, Athenébe! Sietve ugráltak föl és futottak le a kikötőbe. Ott mindnyájan a hajóra szálltak. Még csak Thezeus maradt el tőlük a parton Ariadnéval.

— Te jó király-leány, mondá, tarts velünk! Nagyon gyöngéd, szelid gyermeke vagy te az olyan kőszívű atyának, mint a milyen Minosz király. Annyit sem törődik veled, mint ott az a gránit-szikla a kis virággal, mely rajta nő. De szeretni fog téged az én atyám, Egeus király, és jó anyám Ethra. És ahány szülő van Athenében, az mind szeretni fog és imádni, mint legnagyobb jótevőjét. Jer hát velünk! Itt úgy sem maradhatsz, mert bizonyval nagyon megharagszik reád Minosz király, ha megtudja, mit cselekedtél.

Vannak, akik azt állítják, hogy ez a nemes lelkű leány ott hagyta öreg édes atyját magára és követte Thezeust. Mások meg azt híresztelik, hogy Thezeus hálátlanul megfélekezve mindenről, amit Ariadne érte tett, elhagyta a királyleányt

egy magányos szigeten egyedül. Ha ezt a rágalmat meghallotta volna Thezeus, bizonyval úgy végzett volna a rágalma-zókkal, mint Minotaurussal.

Midőn a vitéz athénei királyfi felkérte Ariadnét, hogy jöjjön el vele, a nemeslelkű nő így felelt:

— Nem! És megszorítva a hős kezét, néhány lépéssel vissza vonult. Nem mehetek veled!... Atyám öreg! Nincs a világon, aki szeresse, csak én. Amilyen keménynek véled, én tudom, megszakadna a szíve, ha elhagynám. Kezdetben talán haragos is lesz Minosz király. De nem telik bele sok idő és meg fog bocsátani egyetlen gyermekének. Sőt azt hiszem, utóbb még majd örül is, hogy a Minotaurus étvágya nem serkenti több kegyetlenségre. Megmentettelek Thezeus. Tettem ezt az atyám kedvéért is. Az istenek legyenek veled! Ég áldjon!

Igaz volt, amit mondott; és oly szelid méltósággal beszélt, hogy Thezeus szegyelte volna erőltetni őt. Nem tehetett egyebet: forróan elbucsuzott Ariadnétól, hálát adva nemes jó tetteért. Aztán hajóra szállt ő is — és elvitorlázta.

Friss szellő hozta ki őket a révből. Néhány óra múlva már a sík tenger tarajos hullámain fészülő vitorlakkal szántotta a gyors hajó.

Talus, az ércz-óriás, örökös őrzőjén éppen akkor közeledett a partnak azon környékéhez. A holdfényben már meszsziről látták felcsillanni ragyogó alakját. De mert ez az érczalak csak úgy mozgatható, mint az óramű: sem sietni, sem lassabban járni nem bírt — egyenletes lépéseivel csak akkor ért el oda,

mikor őket már nem érhetette el vas bunkójával. Azért Talus, szokása szerint, most is egy-egy oromra állt fel és szétvetve lábait, egy hatalmas ütéssel akarta elérni a hajót. De felbukott és egész rengeteg hosszában bele vágódott a tengerbe. Ott fekszik még most is. Éshá van valakinek kedve érczen meggazdagodni, csak menjen el oda buvárharanggal és halászsza ki magának Talust.

Hazamenet a hajón utazó fiatal népségnek, természetes, hogy pompás jó kedve volt. Tánczoltak, mókáztak, kacagtak és mulattak az egész uton. Kellő időben meglátták Attika partjait. Ez volt szülő földjük. Csakhogy itt valami nagyon szomorú dolog esett meg azóta, hogy oda jártak.

Egeus király ugyanis megkérte Thezeus fiát, hogy vegyék le a gyász-vitorlákát, ha győzelmesen térnek vissza, és tegyenek helyébe bibor színűt. De a nagy örömben, a sok mulatozás és tánc közben, mellyel a fiatalok elüzték az időt, egyetlen-egyszer sem jutott eszökbe, hogy feketék, fehérék, vagy akár szivárványszínűek-e a hajó vásznai. Így történt, hogy a hajó, mint a holló, ugyanazon gyászos, fekete szárnyakkal szállott vissza, mint azok voltak, amelyek elvitték őket Krétába. Szegény Egeus király, bármilyen gyöngye, beteges volt: napról napra fölvitette magát a sziklára, mely a partról kinyult a tengerbe. Ott ült nap hosszant és várta, várta fiát: Thezeust. És mikor végre meglátta a végzetes fekete vitorlákát, azt következtette, hogy oda van öröme, büszkesége, hogy egyet-

len drága fiát felfalta a Minotaurus. Ugy tehát ő sem akart tovább élni. Előbb a tengerbe dobta koronáját, kormány-pálczáját, majd egyet lépve előre, utána vetette magát, átbukott a szikla szélén — és Egeus királyt elnyelték a habzó hullámok.

Nagyon bús hír volt ez Thezeusnak, aki midőn partra szállott, akarva nem akarva, királya volt az egész nagy birodalomnak.

A sorsnak ilyen váratlan fordulata akármelyik fiatal embert is kihozott volna a sodrából. De Thezeus őszintén megsíratta jó atyját és elhívta édes anyját Athénébe. Meg is fogadta mindig Ethra tanácsát, aki őt csak jóra inté.

Thezeus jeles királya lett Athénének, kit népe osztatlan szeretete haláláig környezett.

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

A	A	A	Á
Á	Á	D	D
K	K	M	M
O	Ó	R	R

Ezek a betűk úgy rendezendők el, hogy felülről lefelé és jobbról balra olvasva, ugyan-azokat a neveket adják. I. Az első száműzött. II. Az őrlésnek egy bizonyos eredménye. III. Várák erősítésére szolgál. IV. Város Csanád megyében.

SZELEBURDI JULISKA.

— Levél Mariskához. —

JÓ MARISKÁM, édes kedves!
Mondok el egy dolgot —
Megérdelem: nagyot neved! ...
Soha ily bolondot!

Mi esett meg tegnap rajtam:
Szinte hihetetlen; —
Látogatóba akartam
Menni úgy estenden ...

Rég nem láttam Zsófikámat;
Mit csinál, megnézem.
Fölteszem új kalapkámat
A fejembe szépen.

Nyargalok mint vihar-felhő,
(Régi rossz szokásom)
S aki velem épp szembe jő:
Se hallom, se látom!

»Jó estét, Mariska hugom
Hová olyan sebtén?«
S én lihegve fáva-fúvom:
»Nagyon kell sietnem!«

Bámul a jó doktor bácsi
S hosszan néz: »Be furcsa!
Még csak meg sem akar állni
Ez a szeles Julcsa!

»No hát servus!...« És köszöntve
Kalapja után nyult —
A fejemben ebb' a perczbe'
Valami megrándult.

Nem vettem ügyet rája,
Pedig kellett volna ...
Igy rohantam a szobába
Zsófimra omolva.

»Szeleburdi! Csak így jöttél?
Uj kalapod hol van,
Amit a múlt héten vettél
A francia boltban?«

Oda kapok a fejemhez ...
Nincsen kalap rajta!
Jaj Istenkém!.. Hol van?... Mi ez?..
Segits, egék Atyja!

Doktor bácsi!.. Nő hisz' várjon!
Ott fityeg le lomhán,
Mint a rózsza száraz ágon:
Az ernyője gombján.

Doktor bácsit kár okolnom,
Dehogy tette önként!..
Leemelte, úgy gondolom ...
Véletlenül történt.

Hát bizony az eset úgy volt,
Szégyenítő, furcsa ...
Bizony röstellem a dolgot!

Szeleburdi Julcsa.

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —

(A „Sastoll”, „Pertibi vára” stb. szerzőjétől.)

(Folytatás.)

HARAMIA tehetetlenül csikorgatta a fogait, szitkozódott, majd könyörgésre fogta a dolgot.

— Oh, Bond... te olyan jó vagy... olyan nemes vagy... csak nem akarsz, hogy itt vesszek nyomorultan az erdőben!

— Dehogyan akarom! Csak pihenni fogsz egy kicsit. Majd megmondom valamelyik tanyán, hogy itt vagy. Ismernek téged mindenütt, majd eljönnek és gondoskodnak rólad.

— Akkor végem lesz... börtönbe kerülök.

— Az éppen neked való hely lesz.

Ekkor Rudi megszólalt:

— De hát a czinkosa? Hátha az is fölébred?

— Még egy másik is van? Nézzünk utána annak is.

Mentek a tűzhely felé. Éppen hogy közel jutottak, tápázkodott föl a sokáig ájultan hevert másik haramia. Amint a fiukat és kísérőjüket megpillantotta, ijedten fölordított s néhány ugrással a bokrok mögött termett, aztán eltűnt a sötétben.

— No, ez elmenekült, szólt Bond. Hadd fusson, nem tehetünk semmit. Én utól érném ugyan; ismerem az erdőt olyan jól, mint ő. De akkor megint magatokra maradtatok és nem tudom, rátok akadnék-e újra. Most is csak az vezetett

erre, hogy lövést hallottam. Kire lőtetek?

— Nem mi lőttünk, az egyik rabló lőtt reám, szólt Rudi. Meg is vérezett egy kicsit. De az nem baj. Csak örülhetünk, hogy lőtt.

— Örülhetünk, ha a maorik is meg nem hallották.

— Ó, hát megint vadak közelébe jutottunk!

— Megint? Még el sem távoztatok tőlök. Mit csináltatok, hogy annyi idő alatt nem jutottatok messzebb a Ranzsitiva falujától? Alig egy-két puska lövésnyire haladtatok.

Meglehetősen magyarázgatás kellett hozzá, míg a fiuk és védőjük egészen jól megértették egymást. Bond eleinte nem akarta hinni, hogy a fiuk csakugy szorgalmasan és hűségesen gyalogoltak s nem heverésztek tulságosan, Rudi pedig azt nem értette, hogyan lehetnek oly közel a maori tanyához, mikor olyan tömérdeket gyalogoltak mindig dél felé, úgy amint barátjok meghagyta. Éjjel a csillag, nappal a nap után indultak.

— No, most már értem, szólt Bond. Ti azt hittétek, itt is úgy van, mint nálatok otthon. Elfelejtették, hogy itt a földgömb déli felén vagyunk és itt a déli nap északot mutat. No, már megessett. Szerencsére, sikerült a maorikat megrémítenem az órával, nem fognak utánunk jönni. Most tehát megpihenhetek. A sötétben ugysem tudnátok itt a rengetegben velem jönni. És úgy gondolom, éhesek is vagytok.

— Jaj de mennyire!

— Menjünk a tűzhöz, még nem aludt ki egészen, fölészthetjük.

S ahol imént a rablók tanyáztok, ott most ők hárman telepedtek le. Még jó zsákmányt is találtak, mert a rablók ott hagyták fegyvereiket, a sült hus jó részét is. Bond pedig a tarisznyájából szintén szedett elő enni valót. Egészen közel forrás is volt és így jól megvacsoráltak.

— Igazán szerencsénk van, szólt Rudi hálásan. Ha el nem fognak a rablók, itt vesztünk volna éhen a rengetegben. Csak rátalálnánk apánkra... meg fogja jutalmazni a mi jó barátunkat: tudom, nem kell többé itt az erdőben bolyongania, élhet majd a városban.

Bond félig mosolyogva, félig szomorúan rázta a fejét.

— Én csak itt tudok élni: nincs olyan jutalom, mely engemet innen elcsábíthatna... No, de ez nem való ide, fölösleges erről beszél-nünk.

— De hát miből él itt? Hiszen nem úgy ruházko-dik, mint azok a vadak, hát bizonyosan nem is úgy él...

— Dehogyan nem! Sokszor úgy is. Van bennem az ő vérekből is; gyakran sze-retek velök bolyongani s ők is szeretik,

ha velök vagyok, mert jó tanácsot kap-nak tőlem. Nem olyan gonoszak ám ezek a szegény vadak, csak tudatlanok, babo-

násak. És ha kifogytam holmi apróság-ból, amire szükségem van, hát néhány napig ások gummit, eladom a kikötő

városban és bevásárlom, ami kell. Aztán megint szabadon bolygok.

— Nem egészen értem, mit ás. Gummit

terem, de kényelmesebben áshatjuk ki a földből.

— Már ezt nem értem.

— Meghiszem. Látod itt is ezt a nagy fát.

— Látom. Már több ilyen nagy fát megbámultunk. Akkorák, mint nálunk ott-hon a torony.

— Bizony van akkora. No's, ez a kauri-fa. Több száz esztendeig él, de végre mégis elvénuil, elkorhad s a szél ledönti, a földön pedig lasanként elporlad. Száz meg száz és ezer esztendő-k óta töméntelen ilyen fa dőlt ki és porladt el, pedig ebben a fában terem az értékes gummi. Ez a beces anyag pedig nem porlad el, csak ott rejtőzik a földben. Hát ezt kiássuk és össze szedjük.

— De hogy tudják, hol porladt el ilyen fa?

— Azt könnyen megtaláljuk. A hol ilyen óriási fa kidőlt, ott nagy gödör marad, mert kidőlteben a fa kirántja hosszú gyökereit. Az ilyen gödör környékén keresgélünk. No, de most feküdjetek le és aludjatok. Ne féljetek semmitől, majd én virrasztok.

A fiuknak nem igen kel-lett a biztatás. A nagy fáradságtól, a sok izgalomtól ki voltak merülve; nem is kö-lött nekik puha vánkos, vetett ágy: végig

ás a földből? Hiszen én úgy tanultam, hogy a fákon terem.

— Jól tanultad, de csak félig. A fán

terültek a földön és pár perc múlva már mély álomba merültek.

Mikor fölébredtek, már reggel volt, nem is éppen nagyon korán. A nap sugarai már jó magasról törtek keresztül a fák lombján. Bond ott ült a tűz mellett, mely most is lobogó lánggal égett s hosszú fa-nyársán sült valami. Nyulféle lehetett s nagyon jó illata terjedt, amint sült.

— Hát ezt hol szerezte? kérde Károly meglepetve.

— Van itt az erdőben bőven jó vadpecsenye. Nekünk pedig szükségünk van jó elemőzsiára, mert nagy ut van előttünk. Itt közel van egy kis patak, menjetek oda és fürödjetek meg. Az fölfrissít és megerősít. Aztán falatozunk és indulunk. Estére ott kell lennünk a vén Ambrus tanyáján.

A fiuk pontosan engedelmeskedtek. A jó hideg fürdő csakugyan pompásan föfrisítette őket s a jóízű sült hus kitünő reggeli volt.

— No, viszek egy darabot annak a gézengúzának, meg ebben a kulacsban vizet is, ne kinlódjék, szól Bond s a megkötözött rabló felé indult.

— Ó, hát itt hagyjuk szegényt megkötözve? szól Rudi sajnálkozva.

— Nem lesz annak semmi baja. Már nem is szükséges, hogy mi küldjünk ide valakit. A czinkosa elmenekült, az majd vissza jön és kiszabadítja. Alkalmasint utánunk fognak jönni, de az nem baj, mert fegyvereiket itt hagyták a földön, s mi egy szálíg mind elviszszük.

Az egyik puskát Bond, a másikat Rudi vette a vállára, Károlynak pedig

pisztoly jutott. Töltésük nem volt ugyan, de a fegyverek meg voltak töltve, tehát így is érték valamit.

Neki indultak az erdőnek és szaporán haladtak előre. Ha azt mondom, hogy szaporán, azzal csak azt akarom mondani, hogy nagyon iparkodtak, de előre bizony nagyon lassan jutottak. Mert nem olyan közönséges erdő volt az, hanem igazi ősreneteg. Egyik helyen a bozót, folyondár olyan sűrűn állt, hogy lehetetlen volt rajta keresztül törtetni. Majd meg mély szakadékhoz értek, melyet messzi földön kellett megkerülni. Meg odább ismét óriási ledőltek fák zárták el az utat és ezeken volt legnehezebb keresztül jutni. Aki csak olyan nagy fát ismer, amilyen a mi erdeinkben nő, az hamarjában nem is képzele, mért volna nehéz egy-egy a földön heverő fán átugrani. De mindjárt elképzele ha tudja, hogy az a fatörzs másfél öl vastag, tehát úgy fekszik ott, mint két ember-magasságnyi roppant henger, melyen voltaképp nincs is mibe bele kapaszkodni. A kuszó növényekbe, közel álló fába fogózva lehet följutni. És Bond még előbb mindig furcsa vizsgálatot is tartott: erősen megkopogtatta a ledőltek fát és intette a fiukat, hogy csak ott kapaszkodjanak föl, ahol ő megy elől.

Rudi ezt nem igen akarta megérteni, s amint újra ilyen akadályhoz érték, nem követte pontosan. Bond és Károly már keresztül másztak a nagy fatörzsen, mikor egyszerre rémült sikoltás hangzott. Hátra fordultak -- nem láttak senkit.

— Hol vagy, Rudi? kiáltá Károly aggódva. Valami fenevad támadta meg!

— Óh dehogy! szólt Bond. Nem jött utánunk, bizonyosan beleesett a fába.

— Hová? A fába? Mi az?

— Most nem érek rá magyarázni, ki kell őt szabadítani.

Hogy Bondnak igaza van, arról mindjárt meggyőződtek, mert az óriási fából tompán hallatszott, amint Rudi kiáltozá:

— Jaj! Segítség! Segítség! Ne hagyjanak itt!

— Ne félj semmit, itt vagyunk, felelé Bond.

De nem ment rögtön, hanem előbb erős folyondárokat vágott le, aztán egy fába kapaszkodva, fölmászott a ledölt törzsre. Ott fönt nagy lyuk volt a fatörzsön, oda nyujtotta le Bond az erős folyondár-ágakat.

— Fogózzál meg jól, kihuzlak.

Csakhamar előtünt a Rudi feje (Lásd a képet a czimlapon.) aztán egy kis erőfeszítéssel kimászott és nagyot fujt.

— Pfü! De gonosz levegő volt ott! Már ugyan micsoda ördögösség ez? Hát ezek nem fák, hanem üres hordók?

— Biz azok néha igen hasonlók a hordóhoz. Mikor az ilyen kidölt fa már hosszú évtizedeken át korhad, rendesen az történik, hogy a puhább belső része hamarabb elporlad, elrothad és lassanként lesüpped a földbe. A kerges, kemény héj pedig épen marad, mintha semmi sem változott volna. De mi ezt már tudjuk és mielőtt ilyen fatörzsre fölkapaszkodnánk, elébb megkopogtatjuk. A kongása mindjárt elárulja, hol üres.

Azért figyelmeztettelek, hogy csak utánam jöjjetek.

— De hiszen nem is kapaszkodom én rá többé. Inkább megkerülöm egy órányira is, mondá Rudi.

A nap már tuljárt a delelőn, meleg is volt, el is fáradtak, hát kissé megpihentek és falatoztak. Azután megint csak küzködtek tovább a sűrű erdőben. Rudi és Károly persze még csak nem is sejtették, hol járnak, merre mennek, de teljesen megbiztak vezetőjükben. Ez pedig oly biztosan ment előre, mintha országuton járna. Ha patakhöz értek, mindjárt tudta, följebb vagy lejjebb köll-e menni, hogy gázlóra találjanak; egy-egy nagyobb folyóhoz is értek, de Bond ott sem jutott zavarba. Mihamar talált olyan helyet, ahol a víz kiszélesedett és sekély volt: hátára szedte a fiukat és átvitte őket.

— Szeretném tudni, hogy boldogultunk volna itt mi magunk, szólt Károly egy ilyen átkelésnél. Még ha az erdőn átgázoltunk volna is, itt rekedünk a folyóknál. Akár ott maradtunk volna a vadaknál.

— Az már igaz, hogy nem sokat nyertünk volna, ha magunk eredünk futásnak. Bond sokszorosan ment meg minket.

— Jól van no, fiuk. Nem nagy dolog az nekem. Inkább nézzetek oda... ott jó jelt láthatunk.

Az a jó jel ugyancsak furcsa volt. Egy élettelen juh feküdt ott, melyről egy darabon le volt a hus tépve.

— Szegény juhoeska! Ki ölte meg ezt? kérdé Károly.

— Ez bizonyosan a *kí* prédája volt, felelt Bond.

— Mi az a *kí*?

— Madár, erős csőrü ragadozó madár. Ha egy-egy juhocska elmarad a nyájától, a *kí* üldözőbe veszi s addig kergeti, addig csapkodja erős csőrével, míg össze rogy. Ekkor kitépi a husát és ha jól lakott, ott hagyja.

— Ejnye de gonosz madár! De hát miért volna ez nekünk jó jel, kérdé Károly kissé csodálkozva.

— Ohó, azt már ki se kellett volna találnotok. Aki itt jár az őserdőben, annak élelmesnek és leleményesnek köll lennie. Hát mit jelent az, hogy itt szelid juhot látunk, habár élettelenül?

— Én már tudom! kiáltá Rudi. Ahol szelid juh van, ott nem lehet messzire a tanya. Itt tehát már közel járunk valamely telepítvényhez.

— Ugy van. Még pedig ez az egész táj itt a Karthy kapitány földje. A tanyája még jó messzire van ide, de ha ezen a hegyen keresztül jutunk, elérjük az öreg Ambrus kunyhóját.

— Hát az kicsoda?

— A kapitány ur öreg juhásza. Ezen a tájon ő viseli a gondját a nyájaknak. Ő az első közt volt, akik ezen a tájon letelepedtek. Bizonyosan tőle hallotta a kapitány az ezüst-barlang hírét is.

— De hát mi az az ezüst barlang? Mese vagy valóság?

— Nem tudom. Csak úgy gondolom, hogy a fele mese, a fele igaz.

— De a nagybátyánk azt írta, hogy nem mese.

— Meglehet, hogy ő hallott róla valami bizonyosat. Én csak azt tudom, amit a maorik beszélnek, ők pedig mindig össze keverik a valót a mesével. A tájékát is tudják az ezüst barlangnak, csak a bejárást nem bírják megtalálni, mert ezt a nagy szellem — ez a babonájok — csak fehér bőrű leánynak enged meg.

— No már ez csakugyan mese, mert ha csakugyan van ott valami bejárást, akárki megtalálja, csak keresse. Ostoba vadjai! Ezért kellett a mi kedves kis testvérünket elrabolniok!

— Nem kell őket oly szigoruan elítélni. Tudatlanságból teszik, babona pedig van még Európában a miveltebb nemzeteknél is. A szegény maorik babonája bizonyosan onnan ered, mert tapasztalták, hogy a fehér ember mennyivel ügyesebb, leleményesebb, mennyi mindenféle mesterséget tud, amit a maori boszorkányságnak hisz, mert nem érti.

— De már itt a maguk földjét csak jobban ismerik, mint a mi szegény Belánk?

— Persze hogy ismerik. Épp ez a bajuk. Van itt, jó messzire innen, egy vad sziklás táj és abban egy óriási szikla-csoport, amelybe nem lehet behatolni. A szirtek közül sokszor gőz, füst, néha láng is csap ki. Én bizony azt hiszem, hogy ott valami tüzhányó van; nem messzire meleg források is fakadnak a földből. De a maorik azt hiszik, hogy ott bent olvasztják a titkos szellemek az ezüstöt, az füstöt és lángot. És hiába kutatják a bejárást, nem találják meg.

Pedig azt beszélük, jártak már bent emberek, réges-régen valamikor, azok hozták hírét a kincsnek.

— Furcsa ez nagyon, szolt Rudi elgondolkozva. Csakugyan lehet, hogy van ott valami, de talán egészen más, mint amit a vadak hisznek. Csak szegény Bellát bele ne vigyék valami veszedelembé.

— Azért kell sietnünk, hogy segítséget kapjon. Mert már elég volt a pihenés. Még alkonyat előtt az öreg Ambrusnál kell lennünk. Előre!

(Folytatása következik.)

Á L O M.

OH MIT álmodtam
anyúcskám!

Furcsa volt az,
furcsa nagyon!
Holdvilágnak éjszaka-
káján
Kihajoltam az ab-
lakon.

Denevér körül-czi-
kázott,

Hol a házon, hol
mögötte;

Messziről tüzpont
sugárzott.

Kis kazán lógott
fölötte.

Édes picziny szép gyermekek
Körülötte kuporodtak,
Talán tündéreké lehettek,
Avagy kis angyalok voltak?

Az egyik Abrincs kutyúcskám
Ölelgette, szorongatta,
Tömzsi kövér karocskáján
Tömzsi kölykét duczolgatva.

S míg az üst zengett a lángon:
A többiek úgy remegtek!..
De a vigan égő lángon
Nagyvidáman melegedtek.

Aztán félre ült az egyik...
Ráismertem Jolánkára,
Inteni akartam nekik:
Jönnének fel a szobámba!

S ahogy intek, csókot hintek,
Nagy dörrenés... felriadtam...
S hogy bámulva szétekintek, —
Azt látom, hogy elaludtam!

Elaludtam szerencsésen...
A dörrenés fölébresztett...
A kertész üzé el éppen
Borsóru a verebeket.

Mélyen tisztelt hallgatóság
Mít gondolsz: el min aludtam?
Elnyomott a nagy buzgóság —
Egyszeregyet tanulgattam.

A BALATON KÖZEPÉN.

(Képpel a 328. és 329. lapokon.)

NAGY víz a Balaton, most már tudja Berti, de meg Juliska is. Olyan jól tudják, hogy azt hiszem, nem is fogják egyhamar elfelejteni. Mert azelőtt látni látták ugyan, de nem hitték el igazán.

— Nem ér az semmit, hogy csak itt a part mellett szabad csónakáznunk, szólt Berti. Én bent a közepén szeretnék lenni. Az volna csak a szép, ugy-e Juliska?

— Persze! Csakhogy nagyon elfáradnánk, amíg oda és vissza evezünk.

— Nem olyan nagy dolog az. De én már ki is gondoltam valamit. Ezt a csónakot titokban oda kötöm ahhoz a vitorlás hajóhoz és mikor az kimegy, magával visz minket is. Ott bent a vizen aztán eloldjuk és szépen vissza térünk. Ugy-e ügyes gondolat?

— Nagyon ügyes.

Mind a ketten elhitték, hogy nagyon ügyes. Még azt is elhitték, hogy mikor a nagy vitorlás hajó megindult, erről senki sem veszi észre, hogy a csónakot is vontatja. Pedig biz azt észre vette az a furfangos kapitány, de csak hagyta. Ismerte ő Berczit, belátott a zuzájába. Hát csak vitte magával, míg a nagy tó kellős közepére nem értek. Ott aztán észre vette.

— Nini, Berczikém, ti is itt vagytok? És a hajóhoz kötötted a csónakodat? Csakhogy az nem járja, barátoskám. Ingyen nem vontatlak.

— Nem bánom, már nem is akarunk tovább menni. Most már eloldjuk.

— Nagyon helyes.

Még segített is, eloldották a csónakot s a hajó odább vitorlázott. Berczi pedig hozzá fogott az evezéshez. Amint szétnézett, kissé meghökkent, mert azt vette észre, hogy alig-alig látni a partot. Odáig bizony nagy sort köll evezni.

Nagyot ám még annak is, aki tud. Berczi pedig nem tudott. Rettentően nehéz volt az az evező, aztán meg amint csak egy evezővel a csónaknak csak féloldalán csapkodta a vizet, hat a csónak mindig csak körben forgott, nem igen jutott előbbre semerre.

— Oh, így nem jutunk ki! szólt Juliska ijedezve.

— Dehogyan nem!... majd csak kitalálom a módját...

Nem találta biz azt ki. A veriték csorgott az arczáról, kezei elzsibbadtak, mind hiába.

— Jaj Istenem! Itt veszünk a víz közepén! kiáltá Juliska és sirva fakadt. Már nyugvóra száll a nap! Mi lesz velünk?

Ezt Berczi sem tudta. Most már ő maga is éppen úgy szepegett, mint Juliska. Nagyon szerényen mondá:

— Nem tehetünk egyebet, mint hogy kiáltunk a hajó után, segítsenek.

Kiáltoztak is, de mihamar abba hagyták: olyan mesze volt már az, hogy a hangjuk odáig el nem juthatott.

— Nem hallják... odább mennek... bizonyosan nem is tudják, hogy bajban vagyunk és végkép itt hagynak... itt veszünk. Talán jelt köllene adni... ha néznek, meglátják, hogy integetünk... rá kötjük a zsebkendőt az evezőre.

A vészjelző zászló hamar elkészült s Berczi fölemelte, integetett vele. Jó ideig hiába s ez idő alatt halálos aggodalmak közt lebegtek ott a vizen... De végre... végre úgy látszott, mintha közelednek a hajó... igen, már csak-ugyan jön... már semmi kétség, jön a segítség.

Meg is jött. Nemsokára fönt voltak a biztos hajón, a csónak pedig oda kötve.

— Hetvenkedésből, meggondolatlanul ne indulj neki olyannak, amit nem ismeresz, szólt a kapitány. Mert a késő bánat olyankor érhet, mikor többé nincsen segítség.

MEGSZORULT TÜNDÉRKÉK.

BAGOLY uram,
tudós bagoly
uram, igazit-
son utba, meg
fogom há-
lálni.

— Megte-
szem szívesen
a hála nél-
kül is, csak
azt tudjam,
hová akarsz
menni?

— Hja, ha én azt tudnám! Éppen az a bajom, hogy nem tudom, merre induljak. Tegnap éjjel a holdfénynél tündér-

testvérekem közül öten eltévedtek. Nem tértek vissza hajnal hasadtára szép Tündérországba, aggódunk miattok.

— Már az nem is tréfa. Hová tévedhettek?

— Azt kell most megtudnom. Királynőnk kiküldött, keressem meg őket, nélkülök haza ne térjek. Amde hol találjam? Hátha elvesztek!

— Nem kell mindjárt a kezdetnél csüggedni, különben célt soha nem érsz. Azon kezdjed, hogy ott keresséd, ahol legutoljára láttátok őket. Fűszálacska, éjjeli bogárka oman majd utba igazit. Akinek sok a jó barátja, hamar utba igazitják.

— Igazad van! Megyek is már.

Elröppent, és mialatt megkezdte kutató utját, onnan messze sóhajtozva, ijedezve bánkódott az öt megszorult tündérke.

— Oh mi lesz belőlünk! Már örökre végünk!

— Jaj, de drágán fizetjük meg! Gyorsan mult el a mi jó kedvünk!

— Nem jobb lett volna beérni annyi-
val, amennyi szabad? Megszegtük a pa-

rancsot, most lakolunk! Ni, ott jön egy rettentő szörnyeteg! Ha rám tapos, oda vagyunk!

— És nem tudunk menekülni, nincsen többé szárnyunk!

— Oh, a mi szép szárnyunk, melyen oly fürgén lebegtünk! Be nem tudtunk telni vele s ime... mi lett belőle!

— Az a hibás, aki először mondta, hogy ne menjünk még haza.

— Nem az, hanem aki kapott a rossz tanácson, azok pedig mindnyájan voltunk. Mert mindnyájan tudtuk, hogy amint az ezüstös holdsugár elveszti fényét s a biboros hajnal jelenti a forró napsugár közeledtét, sietniünk kell haza. Ez a királynőnk parancsa.

— Igen, de mi nem törődünk vele, sőt táncolni akartunk a fényes, forró napsugáron. Oh de borzasztó volt! Lepörzsölte rólunk tündöklő szárnyunkat, harmat-köntösünket. Gyarló férgek lettünk!

— Sorsunkat megérdemeltük, ez a mi szörnyű büntetésünk. Itt a csöndes, holdas éj s nincs szárnyunk, hogy ellebbenjünk! Rövid ideig tartott a mohó telhetetlenség, percekért vesztettük el a hosszú boldogságot. Ez a szegény gomba lesz a mi fejtánk!

Zizzent a fű, lebbent a lég s szárnyas tündér testvérke csöppent le a busongók mellé.

— Szomorkodtok, ugy-e? Végeteket érzitek? Megérdemelnétek! De királynőnk kegyelmes és megbocsát annak, aki őszintén bűnbánó.

— Azok vagyunk mindnyájan! Csak még egyszer a régiak lehetnénk!

— No, hadd lássam, mi bajotok történt? Oda a ruhátok, röplő szárnyatok. Talán van segítség. Egy-kettő s otthon leszek, jelentem a királynőnknek és míg hármat sóhajtotok, hirt hozok, hogy mit végezett.

Eltűnt és mihamar meg újra előtűnt többed magával. Hoztak a megszorult

testvéreknek kegyelmet és új tündérköntöst, csillogó szárnyat. Újra felöltözhettek, megint vigan lebbenhettek.

Nem is kívántak azontul többet a jóból, mint amennyi elég. Példájokon okult a többi is, mert én legalább soha sem láttam napsugárban tündérekét táncolni.

504 sz.

Nyugta

O. é. 30 frtot a „Kis Lap“ tekintetes szerkesztősége a budapesti szünidei gyermektelep-egyesület pénztárába adományképen jizetett.

Bpest, 1891. május hó 7.

*Dr. Szirmai K. Mór
pénztáros.*

*

A „Kis Lap“ Tek. szerkesztőségének Budapesten.

A szegény iskolás gyermekek nyári üdülése javára hozzánk beküldött öszszegnek, mint a boldog gyermekek részéről a nyomorban sinylődök számára nyujtott szeretet-adománynak átvételét a mellékelt nyugtatvánnyal elismervén, egyuttal forró köszönetünknek kívánunk kifejezést adni az adakozó angyali szivecskék iránt, kik a jólét örömei közt az örök szeretet melegével karolják fel a sorvasztó inség zugaiban kuporgó gyermek-társaik szomorú sorsát. Száz meg száz üdülő gyermek ajka fogja áldani apró jötevőik emberbaráti szivecségét.

Nagyrabecsülésünk kifejezése mellett maradtunk

Budapest, 1891. május hó 12.

PH

*Szabó József
egyl. titkár.*

*Id. Gf. Teleki Géza
egyl. elnök.*

Megfejtések és megfejtők és Forgó bácsi postája hely szüke miatt a jövő számra marad.